



Lương Sĩ Hằng

Sức Khỏe và Tâm Linh

Sức Khỏe và Tâm Linh

Sống chung sức khỏe quân bình khỏe

Trí tuệ chung hành tâm thức giác

Cùng chung nhập định hướng về quê

Về quê thiên quốc của mình

Trí tâm thanh nhẹ đạt khuynh đất trời

Thành tâm phát triển chơn lời

Quý yêu muôn loại đời đời yên vui

Chơn tâm phát triển đạo mùi

Điều hòa thanh nhẹ hồn vui tiến hoài

Cần khôn vũ trụ thanh đài

*Hòa cùng nguyên khí rõ tài thực chơn
Thật thà cảm thức rõ ơn
Trời ban tình đẹp qui hườn chơn như
Khai thông tiếng nói giọng cười
Độ tha không ngọt những lời chơn ngôn
Biết mình hiểu họ sanh tồn
Vía hồn thanh nhẹ ác ôn tiêu trừ
Cần khôn vũ trụ người người
Chung vui học hỏi nụ cười nở nang
Tự mình lý luận bạc bàn
Trong không mà có sống an sống hòa
Tình người sánh tợ tình ta
Thanh nhàn tốt đẹp độ tha tại trần*

Nguyện hành đóng góp một phần

Ân cần xây dựng ân cần tự tu

Sống chung sức khỏe quân bình khỏe: Gặp gỡ chung vui tự giải mê: Sống chung! chúng ta khỏe mạnh mới đến đây sống chung quân bình, khỏe! Gặp gỡ chung vui tự giải mê. Huynh đệ tử muội lâu ngày không tương ngộ, gặp được, vui và nhắc nhở cho nhau chúng ta đến đây để tu và không có mê tín dị đoan.

Trí tuệ chung hành tâm thức giác: Trí tuệ chung hành, chúng ta đồng chung một con đường hành tiến thì tâm chúng ta thức giác.

Cùng chung nhập định hướng về quê: Chúng ta đêm đêm tham thiền nhập định hướng về thiên quốc,

về quê!

Về quê thiên quốc của mình: Trí tâm thanh nhẹ đạt khuynh đất trời: Chúng ta về quê thiên quốc của mình. Chúng ta từ cõi thanh nhẹ giáng lâm xuống thế gian, rồi chúng ta phải ra đi với hai bàn tay không. Chúng ta ngày ngày đêm đêm lo tu để giải nghiệp tâm cho phần hồn nhẹ mới trở về thiên quốc của chính mình.

Trí tâm thanh nhẹ đạt khuynh đất trời: Trí tâm chúng ta thanh nhẹ mới đi về chiều hướng của đất trời khai triển vô cùng.

Thành tâm phát triển chơn lời: Lúc đó chúng ta thành tâm phát triển chơn lời, thật thà chất phát, tiến hóa thanh nhẹ.

Quý yêu muôn loại đời đời yên vui: Chúng ta

quí yêu muôn loại, tất cả đều do Thượng Đế ân ban, chúng ta quí yêu tất cả thì chúng ta yên vui.

Chơn tâm phát triển đạo mùi: Chơn tâm chúng ta phát triển đạo mùi, quân bình thanh nhẹ là đạo mùi.

Điều hòa thanh nhẹ hồn vui tiến hoai: Lúc nào tâm thức chúng ta cũng điều hòa thanh nhẹ. Hồn chúng ta vui trong thanh tịnh tiến hoai.

Càn khôn vũ trụ thanh đài

Hòa cùng nguyên khí rõ tài thực chơn

Chúng ta hòa cùng nguyên khí của càn khôn vũ trụ chúng ta mới rõ tài thực chơn. Chúng ta có nghiêm chỉnh tu học phát triển đi lên không?

Thật thà cảm thức rõ ơn

Trời ban tình đẹp qui hườn chơn như

Thật thà cảm thức rõ ơn, biết Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta tình đẹp qui hườn chơn như. Chúng ta biết pháp, thực hành pháp đứng đắn, trở về với sự thật của chính mình kêu là chơn như!

Khai thông tiếng nói giọng cười: Âm thanh thay đổi, âm thanh hòa đồng, mở miệng mọi người cảm vui.

Độ tha không ngớt những lời chơn ngôn: Cho chúng sanh biết được sự thật là gì.

Biết mình hiểu họ sanh tồn: Biết được mình, quý tất cả mọi người, khối óc tại thế gian.

Vía hồn thanh nhẹ ác ôn tiêu trừ: Vía hồn chúng ta thanh nhẹ thì chúng ta không còn ác ôn. Không còn ác ôn thì tận độ chứ làm gì.

Cần khôn vũ trụ người người:

Chung vui học hỏi nụ cười nở nang.

Tự mình lý luận bạc bòn

Trong không mà có sống an sống hòa

Tự mình thức giác, lý luận, bàn đi bàn lại, thấy rõ, trong không mà có sống an sống hòa. Tâm chúng ta lúc chào đời chúng ta không có cái gì hết nhưng mà bây giờ có! Hiểu được chúng ta đến đây học sự kích động và phản động và hòa đi lên.

Tình người sánh tựa tình ta: Tình người là thiên tính cũng như chúng ta mà thôi.

Thanh nhàn tốt đẹp độ tha tại trần: lúc đó chúng ta càng ngày càng sáng suốt, càng thanh nhàn tốt đẹp mới độ tha tại trần, giúp đỡ mọi người chung tiến.

Nguyên hành đóng góp một phần: chúng ta nguyện tu để đóng góp một phần, tu trong thực hành để đóng góp.

Ân cần xây dựng ân cần tự tu: chúng ta có một tài sản cuối cùng là thể xác tốt đẹp này, rất tinh vi, rất chảnh chị, đầy đủ, bên ngoài có gì, bên trong có nấy, có ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang đầy đủ, có âm có dương, có ngũ hành.

Cơ tạng chúng ta không khác gì một tiểu thiên địa, một xứ sở mà phần sáng suốt của phần hồn đang quản lý và xây dựng. Nếu phần hồn giáng lâm xuống thể xác này mà không biết cách quản lý bằng cách xây dựng, tức là đưa sự sáng suốt để xây dựng cùng tu cùng tiến thì cơ tạng sẽ hủy hoại trong một cách oan uổng. Vì sao? Vì chúng ta có cặp mắt đời, có lỗ tai đời, có

miệng đời, tham gia về đời, càng ngày càng lôi cuốn, càng kéo chúng ta xuống và không đưa chúng ta lên.

Ngày hôm nay Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp đã giúp chúng ta niệm Phật, co lưới răng kè răng, ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, đóng cửa thế gian mở cửa thiên đàng. Đêm đêm các bạn làm như vậy, nay chút mai chút nó sẽ mở ra. Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Lúc soi hồn mới ban đầu thấy nó không có lớn rộng, nhưng bây giờ càng ngày càng nhắm mắt càng thấy lớn rộng ra thì chúng ta chứng minh là chúng ta sẽ đạt tới sự thanh nhẹ, vì toàn thân chúng ta là xây dựng bởi điện năng, điện khí của càn khôn vũ trụ.

Con nít ra đời chỉ có chút xíu thôi, mà ra một chập thì dưỡng khí nuôi dưỡng mập mập to con lên thì chứng minh rõ là điện khí của cả càn khôn vũ trụ

đã xây dựng hình thành cơ tạng của chúng ta, mà
điền khí của vũ trụ là cái gì? Là ánh sáng! Chúng ta
làm Pháp Luân Thường Chuyển là chúng ta giải cái
gì, giải phần trược! Pháp Luân Thường Chuyển làm
hợp nhứt âm dương, bùng sáng ra thì chúng ta mới
thấy nguyên lai bản tánh, sửa sai tu tiến.

Càng ngày càng thấy chúng ta sai, chúng ta
mới bằng lòng sửa tiến. Sửa tiến được một chút là
mừng một chút. Càng ngày càng thay đổi, càng tốt
đẹp, càng vui hòa, sung sướng không có thể nói cho
người khác sự sung sướng này. Sung sướng của tình
đời là vợ chồng đụng chạm, kêu sung sướng chút
đỉnh đó thôi, không có bền lâu. Còn sự sung sướng
của người tu Pháp Lý Vô Vi, Pháp luân thường
chuyển, âm dương hiệp nhứt phát triển lên rồi là
chúng ta sung sướng vô cùng, nhanh nhẹ vô cùng, trí
tuệ thông minh và sáng suốt, từ nào giờ không biết

gì nhưng mà hiệp khí cùng trời đất rồi thì mọi việc chúng ta có thể học hỏi rất dễ dàng và rất thông suốt trong nguyên lý của trời đất.

Cho nên cái pháp này dành cho nam phụ lão ấu, già trẻ con nít cũng tu được. Bằng lòng thiên là chỉ đạt tới sự thông minh. Pháp này là xây dựng cho khối óc quân bình, cơ tạng quân bình, lập lại trật tự cho chính mình thì các giới đều hành được hết, chớ không phải nói ông này già ông mới tu được, ông kia trẻ tu không được, không phải vậy!

Người nào chịu tu là có duyên, bởi vì con người xuống thế gian này đã tu nhiều kiếp rồi. Kiếp này lại ngộ được Pháp Lý, đúng đường của người thì người cứ thực hành, tu tiến, rất nhanh chóng, nhưng mà phải thâm kín không nên nói ra cho bất cứ ai biết. Mình tu mình đạt được bao nhiêu hiệu bấy nhiêu, cứ

bao nhiêu đó mà đi tới, đi tới, tới mãi, tới vô cùng.

Khi chúng ta tiếp xúc được bề trên thì chúng ta cũng phải khiêm nhường lo tu học, chớ không có khoe khoang với bạn đạo và nói đầu không có đuôi, nói đuôi không có đầu, thất tín không có tiến được. Sửa mình ảnh hưởng người kế tiếp là được rồi, càng sửa mình thanh tịnh càng giúp đỡ chúng ta tận độ quần sanh ảnh hưởng người kế tiếp. Không nên nói tôi tu, tôi bây giờ đắc quả Phật rồi, xưng danh với thiên hạ, có lợi đâu, không có lợi. Các bạn làm sao các bạn hiểu bạn là bạn thoát! Không cần hiểu ông Phật để làm gì, hiểu bạn đi.

Tu không Phật, không người, không ta, cái gì cũng không hết thì các bạn thành công! Tới đó rồi các bạn mới thấy là sự thanh nhẹ là vô cùng, sự thanh nhẹ là cần thiết. Xưng hô cũng chưa có thanh

nhẹ, xung hô có một không hai. Ở thế gian này không có ai tài, còn mang xác phàm là không có vụ có một không hai! Mọi người đều như nhau, phát triển đúng chiều hay là không đúng chiều mà thôi! Không có nên cho ta là hay hơn hết. Ngu mới cho ta là hay hơn hết. Chính ta là ngu hơn hết mới là đúng.

Ông Phật thành công tới ngày hôm nay họ nắn hình thờ ông Phật, chính ta là ngu hơn hết mới là đúng. Hỏi chứ ông Phật thành công tới ngày hôm nay họ nắn hình thờ ông Phật, thờ ông Phật trong chùa, thì ông Phật khôn hay ông Phật ngu? Ông Phật ngồi đó ông cười thôi, ông Phật giả! Cười đó thôi, nhưng mà học ngu, chuyện gì cũng tới nói với ông Phật, ông Phật chỉ cười thôi, ngu mà độ được chúng sanh, độ được mọi người, phải trở lui về với thực chất của chính họ, họ mới có cơ hội tiến. Chứ nhiều người đi chùa cúng, hiểu nguyên lý của ông Phật,

rồi đâm ra cầu xin Phật hộ độ, Phật giải nghiệp cho, Phật cho con đẻ được đũa con trai. Phật đâu có dạy người ta tham dục, Phật là từ bỏ tham dục mà vô chùa xin Phật cho câu sấm, cho con đẻ được con trai.

Cái điều đó là cái điều ngược lại nguyên lý của Trời Đất, tạo tôi cho chính mình, lợi dụng ông Phật là ở tù chung thân! Không phải chuyện tầm thường. Phật là gì? Người ta giải thoát, giải nghiệp, buông bỏ tất cả sự nghiệp trở về tu giác tiến hóa. Mình còn bắt ông Phật ôm nghiệp là đem ông Phật vô tạo cái điện cho ông Phật ngồi, gốc ông là ngồi gốc cây để ông ngồi gốc cây tại sao đem vô chùa thiết tốt để làm gì, rồi làm hào quang giả cho ông nữa, tạo nghiệp cho ông không, hỏi ai mà tạo nghiệp được cho ông Phật? Tạo nghiệp không được là tạo tội cho chính mình mà thôi! Cho nên nhiều người tu không hiểu, mê tín dị đoan, thấy cái hình đó sợ quá! Không nghiên cứu

thực chất là cái gì nó nắn ra. Xi-măng nắn ra hay carton làm ra? Không hiểu, đâm ra sợ! Hại cái thần kinh của chính mình.

Còn tu Vô Vi này là lấy cái nguyên khí của Trời Đất khai sáng chính mình, khai mở trực giác của chính mình! Càng ngày càng thông suốt, càng mạnh dạn hơn, thấy rõ dần thân tu thiền nhiều hơn, vô quái ngại, thực hành đứng đắn, giờ giấc phân minh, không có ôm lý thuyết của sách vở mà hại mình. Nghĩ sai một chuyện là sai một ly nó đi một dặm.

Đương tu nửa chừng Pháp Lý thì chạy đầu này đầu kia đầu nọ, thét rồi năm sáu chục năm mới trở lại Pháp Lý được, tội nghiệp cho một kiếp người, có bao nhiêu lần sáu chục tuổi, không hiểu, nhiều người không hiểu. Tự đọa mình mà tưởng là tôi đạt được cái pháp hay hơn của ông Tám. Ông Tám có tài gì

mà có cái pháp? Tất cả là nguyên lý của Trời Đất đã hình thành cái hình ông Tám. Mà ông Tám cũng nhờ ai? Nhờ người đã khám phá được chính họ, rồi họ mới truyền cho ông Tám, ông Tám khám phá chính ông Tám chớ ông Tám đâu có tài năng gì đâu mà sợ ông Tám lườm gạt, bỏ ông Tám đi tu đạo khác, rồi cuộc rồi đạo nào cũng vậy đó thôi.

Chính mình khổ không giải ra được, chính mình kẹt không giải cho thông, rồi ôm thêm chấp tạo khổ cho chính mình, tưởng là tôi đạt được hay hơn cái pháp ông Tám. Cái pháp của ông Tám là cái pháp của chính tôi, tôi hành theo ông Tám là tôi mở tâm mở trí cho chính tôi, chớ tôi có mở tâm mở trí ông Tám được đâu, mà tôi bỏ tôi không tu theo pháp ông Tám là tôi bỏ tôi. Tôi phải kẹt, càng kẹt càng ỷ lại, càng cầu xin. Càng cầu xin càng trì trệ. Càng trì trệ, càng bệnh hoạn, càng yếu ớt không có tiến hóa, tới

lúc đó con ma ăn hiếp cũng được, không có mạnh
đâu.

Cho nên các bạn đã thấy rõ Pháp lý Vô Vi Khoa
Học Huyền Bí Phật Pháp. Pháp Lý chúng ta phân
tách cho rành rẽ, Vô Vi không còn không nữa, Huyền
Bí khai triển huyền bí của nội tâm chúng ta. Phật
Pháp là thanh nhẹ vô cùng. Cứ vậy mà thực hành đi
tới, các bạn đâu có ngu hơn người ta. Mà chính bạn
có thể khai sáng, khai mở tâm thức của các bạn mà
các bạn không làm. Các bạn đi tìm một người khác,
cũng ăn ngủ ỉa như bạn mà làm sao nó giỏi hơn bạn
được. Nó nói dóc thoi, đâu làm được cái gì, rớt cuộc
bạn là bạn, bạn phải gánh vác lấy nghiệp duyên của
chính bạn. Phải chịu đó thoi, không làm gì hơn, luật
là luật, có nhân nào thì có quả nấy, nhân quả rõ ràng,
không có tránh khỏi được!

Bạn đã mang xác làm người, tài sản cuối cùng! Khỏi thần kinh chẳng chịt không khai mở được là các bạn tìm chưa có pháp để khai mở, ngày nay có cái pháp này, các bạn cứ bao nhiêu công chuyện đó, soi hồn, pháp luân, thiên định là nó sẽ mở ra. Mà dày công như vậy làm thì con ma lười biếng nó mới rời khỏi thể xác các bạn rồi các bạn mới thật tâm thật tình lo tu tiến! Đêm đêm như vậy, chỉ có khai triển và không có thất bại.

Càng tu càng vui mới là người tu. Càng tu càng buồn càng sợ không phải người tu. Tôi tu tôi thấy ông Tám tôi sợ quá, trật tôi thấy sư phụ tôi sợ quá. Trật! Thức bình đẳng chưa mở mới sợ. Mở thức bình đẳng mở cũng như một thôi, anh em trong vũ trụ, thực hành để tiến hóa, chư Phật bình đẳng, Phật không có giai cấp, Phật không có làm chính trị mà làm gì có giai cấp. Phật là sự thanh nhẹ, Phật là vô

đanh. Thế gian đặt ông Phật này Phật nọ không có đúng. Phật là vô danh! Phật là phát, trong chữ phát lấy ra kêu là Phật, nhẹ chứ không có gì đâu.

Cho nên các bạn càng ngày càng tu thiền, trước kia ăn mặn, bây giờ ăn chay, các bạn càng ngày càng thiền và hiểu được điển rồi các bạn càng ngày càng thanh nhẹ. Hiểu được ánh sáng, cơ tạng của các bạn, khối óc của các bạn, càng ngày càng nhẹ và càng sung sướng, thanh nhàn, vui hòa với các giới mới phát triển thức hòa đồng. Tu mà không vui hòa với các giới làm sao phát triển thức hòa đồng? Hiểu được họ mới thấy giá trị của cả càn khôn vũ trụ. Hiểu được mọi người có một khả năng riêng biệt, mọi người có một cuộc sống riêng biệt. Chúng ta không sống như người ta được nhưng mà họ vẫn sống thì các bạn có thể chứng minh họ là một khả năng trong vũ trụ không? Thì khả năng vũ trụ của họ cũng như

chính chúng ta cũng là một khả năng trong vũ trụ.

Nếu chúng ta chịu khai sáng nữa thì chúng ta sẽ phục vụ tốt nhân quần, ảnh hưởng người kế tiếp. Càng hành càng vui là vậy. Vô Vi không tiền không bạc, không địa vị, người nào hô lên cũng sẵn sàng giúp đỡ trong khả năng sẵn có của chính mình. Đó có phải làm tốt cho nhân quần không? Mà nếu không sửa không có giúp được ai. Các bạn thấy các bạn có tội các bạn mới không làm tội. Các bạn không thấy các bạn có tội, các bạn vẫn tiếp tục làm tội mà thôi, và bày tội cho người khác làm. Tu sửa đi! Các bạn thấy tội của các bạn là các bạn không bao giờ gieo tội cho người kế tiếp. Đó là tâm thiện lành tận độ quần sanh ở kỳ này. Sự biến chuyển vô cùng. Các bạn thấy vật chất đang tiến triển.

Ngày hôm nay có sự thông tin bằng internet,

bằng này bằng kia bằng nọ, cũng là điện năng mà thôi! Thâu gọn lại, thông tri khắp toàn cầu một cách dễ dãi. Chúng ta nghĩ một trăm năm về trước, một trăm năm về sau, khác hẳn. Nhưng mà cũng ở trong nguyên lý của Trời Đất. Rốt cuộc phần hồn của chúng ta còn nhanh hơn nữa. Cho nên chúng ta tu, sửa, giải nghiệp, phần hồn chúng ta mới được thanh thoát ở tương lai. Sự thật chúng ta hành được, kiểm được, đi được, hiểu được, mới là thật. Nhờ người ta nói lại cho chúng ta nghe không thật. Nhờ nói lại như thầy bói, thầy tử vi đủ chuyện, bày ra nói thêm nói bớt vậy thôi chớ sự thật không phải vậy. Sự thật là mọi người phải chấp nhận, tâm làm thân chịu. Duyên nghiệp của mọi người đều khác nhau không có giống nhau.

Nguyên lý sanh khắc của ngũ hành là để giáo dục con người tiến hóa. Có sanh có khắc con người

mới có sự tiến hóa. Nhưng mà đời này, người hiểu không bằng lòng giúp người không hiểu. Người hiểu muốn giúp người không hiểu phải có tiền. Vì đó họ sanh cái tập quán làm tiền, đem buôn bán nguyên lý của trời đất. Cái đó là cái gì? Cái đó là cái tội hay cái phước tôi không hiểu? Chính tôi không dám làm những điều đó. Tôi chỉ, chỉ cho mọi người thực hành để khai triển tâm thức của chính họ. Họ càng ngày càng hiểu sự sai lầm của họ là đại phước cho chính họ mà thôi. Nếu họ không đụng phải họ đâu có sửa. Mà họ tu thiền họ lập lại quân bình, họ thoát biết là bao nhiêu nạn.

Người mất quân bình mới gặp tai nạn vì trực hút, xây dựng sự ô trực bị trực hút. Mà khai triển được rồi thì đâu có những cái duyên đó đến với chúng ta. Những cái duyên thiện lành, những bạn tâm giao ở điện giới. Hòa hợp tâm thức khai sáng

lẫn nhau mới đến với chúng ta. Những người xạo gạt thì miễn đi, vừa mở miệng chúng ta hiểu rồi, vừa nói một câu là chúng ta biết rồi. Cái đó là người đó không thật, gian xảo, lấy lý tiên phật. Đọc sách tiên này tiên nọ, ca tụng tiên này tiên nọ rồi che mắt thế gian, gạt gẫm thiên hạ, đó là tội, muốn luận tội, các bạn nhìn đó các bạn luận tội được, khỏi tin bậy mà rước khổ vào thân.

Thực hành đi, khai sáng lấy mình. Cơ hội cuối cùng, tài sản cuối cùng Thượng Đế đã ân ban cho toàn thân chúng ta có pháp khừ trược lưu thanh khai sáng tâm thức, là phải hành để đi tới, không nên trì trệ mà tự hại mình trong ý lại u mê mất sáng suốt.

Tôi cũng đã thực hành mấy chục năm rồi, nghiên cứu đủ thứ, nhưng mà rốt cuộc cũng phải mình giải quyết cho chính mình, chẳng có ai giải quyết cho

chính mình, mình phải chấp nhận thực hành để phát triển thanh tịnh. Phát triển thanh tịnh phải có nhịn nhục. Nhịn nhục chừng nào thì thanh tịnh chừng nấy. Càng thanh tịnh thì càng sáng suốt, càng sáng suốt mới dẫn thân độ đời trong xây dựng. Như hiện tại các bạn đang hành, các bạn về với tôi trong giây phút sống chung này, nhìn mặt tôi, các bạn thấy tôi càng ngày càng vui khỏe. Vì tôi thấy được một số người chịu thức giấc, cùng tu cùng tiến với chính tôi, tôi vui lắm, tôi mừng lắm, tôi quý lắm. Tôi thích những người nhìn sự thật và nói sự thật. Không nên nói nhiều và không làm được một việc gì hết. Cái đó là tạo tội chứ không có tạo phước.

Tôi nghèo thật nhưng mà tâm tôi không bao giờ nghèo. Tôi nghèo tôi có thể nhịn đói hai ba ngày ăn một bữa không sao nhưng mà tôi không có buồn phiền ai bởi vì nguyên khí của Trời Đất đã hỗ trợ

và giúp đỡ cho tôi ngày cũng như đêm, tôi chỉ chấp nhận thôi, không phản đối một chuyện gì, thành thật cảm ơn mọi giới của Trời Đất đã hình thành tôi và xây dựng cho tôi có ngày hôm nay. Tôi bằng lòng tu tiến. Ngoài ra sự tu tiến tôi không có làm việc gì hơn nữa hết.

Cho nên một dịp chung sống với tôi, các bạn cảm tâm thức các bạn đã có phần thay đổi, các bạn bằng lòng trở về với chính bạn, bạn là một của quý của càn khôn vũ trụ. Có pháp để thực hành khai sáng các bạn thì bạn sẽ thấy giá trị kim cương bất hoại, vô sanh bất diệt là của phần hồn. Chúng ta tu trong cái văn minh sáng suốt chứ không phải tu trong cái ngu muội nghe theo mà làm hoài không đạt được một cái gì. Các bạn tu đến ngày nay không nhiều thì ít, tâm thức thay đổi, hoàn cảnh thay đổi, lần lượt sẽ thay đổi hết, vì chúng ta tiến về điển giới, trực giác

chúng ta khác, người đời họ không biết điển, họ biết tiền thôi, thì họ phải cạnh tranh, họ phải láo xược với nhau, dối gạt lẫn nhau. Mình thành thật, sáng suốt xây dựng, mình mới có cơ hội tận độ quần sanh. Ông Phật là bất cần, bỏ nghiệp đi tu, quần áo cũng không có mà, đi tu không cần biết cái gì hết, nhưng mà Ngài được người kính nể. Còn ông ăn cướp kia bạc tỉ, người ta không kính nể, chỉ chực có cơ hội người ta giựt của của y mà thôi. Mình có gì đâu mà giựt của, vốn không mà, làm gì có của mà giựt. Có điển là không ai giựt được hết.

Cho nên các bạn tu này có điển thì các bạn cứ vui đi. Chúng ta chung vui, điển chúng ta linh động cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta nên chung vui, chúng ta là ánh sáng của mặt đất hòa hợp với các giới cùng tu cùng tiến cùng xây dựng, đem lại hòa bình cho mặt đất.

Hiểu rõ chính mình là đại phước đức, chịu tu thì sẽ được tiến, tu sửa mới có hòa bình, lý luận làm gì có hòa bình, súng ống không có hòa bình. Tu sửa mới có hòa bình. Sự hung hăng trước kia tôi cũng có vậy. Tôi cũng biết mang súng ống đủ chuyện, tôi biết hết nhưng mà tôi đâu có thèm, bởi vì tôi thấy cái đó là giả tạm, dối trá, có giết ai chết được đâu, gạt mình mà thôi. Cho nên người này bắn người nọ chết, rồi cuộc rồi hai người cũng chết hỏi chứ ai hay hơn ai, ai tài hơn ai. Không ai giỏi hơn ai hết. Tại sao không xây dựng cho chính mình? Hại người đã vô ích thì chúng ta không hại, chúng ta xây dựng, chúng ta không có hại ai.

Cho nên ngày hôm nay các bạn càng lui về để hiểu các bạn thì các bạn sẽ có sức khỏe dồi dào, các bạn sẽ cảm nhận được nguyên khí của Thượng Đế ân ban từ giờ phút khắc, các bạn không thiếu sự thương

yêu của ngài, lúc nào cũng nâng niu trong xây dựng. Tại các bạn không chịu tu thanh tịnh, không khai triển trực giác của các bạn rồi nghi ngờ đủ thứ, trước thanh trong người không hiểu mà chê đối phương trước. Chính ta trước chúng ta mới chê đối phương trước. Không nên chê ai, khi mà chúng cảm thấy trước là chính trong mình có trước mới rước trước mà chúng ta thanh thì không có rước trước, giải trước! Làm sao chúng ta phê phán người ta trước. Chúng ta xây dựng cho người ta từ trước trở nên thanh mới là đúng.

Đường đi của Vô Vi, trực giác không vị nể một ai, xây dựng là xây dựng, cho họ thức giác tự tu tự tiến. Họ là một của quý và là một khả năng của cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta không có nên kỳ thị và xa cách. Nếu chúng ta xa cách thức hòa đồng chúng ta không mở là chúng ta tạo tội cho chính mình mà

thôi. Quý yêu muôn loài vạn vật là vậy. Các bạn thấy ở tây phương người ta nuôi con chó cũng quý, con chó cũng biết nghe chủ nói chuyện. Nó cũng là phần hồn bị giam hãm trong một cơ cấu eo hẹp, nhưng mà nó thương yêu. Nó lúc nào cũng thực hiện tha thứ. Dù có đánh đập nó cũng là quán quít bên người. Cho nên người ta nuôi chó có cảm tình, lúc chó chết, gia chủ phải khóc, rất có cảm tình, vì nó tha thứ, nó đang thực hiện tha thứ và thương yêu. Mà chúng ta người tu đạo mà không biết tha thứ và thương yêu là chúng ta chậm tiến hơn con thú. Phải biết tha thứ và thương yêu, mới xây dựng.

Cho nên Vô Vi càng ngày càng đông, huynh đệ biết thương yêu nhau, ngồi lại với nhau, bàn bạc Mục Bé Tám hằng tuần, sống chung với Bé Tám. Bé Tám đóng góp những gì, các bạn học và phát triển hay hơn Bé Tám, thì cần khôn vũ trụ trăm hoa đua

nở, quý biết là bao nhiêu. Cho nên hằng tuần, huynh đệ tử muội chúng ta đều vui khi gặp nhau trong căn nhà nhỏ hẹp, vì chúng ta nghèo, không có cơ sở lớn, để cho mọi người cùng đến bàn bạc với chúng ta trong giây phút thiêng liêng đó. Eo hẹp thì thực hiện theo eo hẹp, nhưng tâm chúng ta không eo hẹp, đón rước mọi người tham gia phát triển trí tâm.

Cuộc sống con người mà không phát triển được tâm linh thì tội nghiệp cho một kiếp người. Tâm linh là chánh mà không phát triển được là tội nghiệp cho một kiếp người, tự gạt và gạt người khác là tạo tội. Một tội hồn không phát triển được, xưng danh tu thiếu tu cũng là lường gạt mình mà thôi. Tu là phải dốc lòng tu, dứt khoát tu. Tu để chúng ta làm một chuyện gì tốt đẹp hơn cho phần hồn ở tương lai, chúng ta mới là người tu. Làm cho phần hồn chúng ta khô, chúng ta tu làm gì! Tu mà sau này tôi chết tôi

khô, tu làm gì? Tôi chết tôi phải sung sướng hơn tôi sống, khỏe mạnh hơn, nhanh nhẹ hơn, tốt tươi hơn, đẹp đẽ hơn, tôi mới tu. Tu mà sau này tôi chết tôi thành con quỷ, các bạn thấy cái mặt người ta thành con quỷ nó ra làm sao không, tại vì nó lo của, nó ôm của, nó ôm gia cang, nó ôm đũa này tới đũa nọ là thấy cái mặt nó chẳng chịt, xấu xí, như con quỷ. Tại vì nó lo chuyện đời thì nó xuất phát cái trọc khí, mặt mày dơ dáy, nguy hiểm lắm, dòm mặt thấy sợ! Còn thanh thoát nó không có vậy.

Mỗi người một vị trí phát triển đi lên, mặt mày tươi tốt, tươi đẹp. Cho nên ở thế gian người ta nói hồi hôm tôi nằm chiêm bao thấy cô tiên, đẹp lắm, là những phần hồn đó người ta thanh thoát, thanh nhẹ, mới đẹp được. Còn tôi thấy con quỷ là trong cơ tạng tôi nó đã ô trọc rồi, tôi mới rước ô trọc vào thân, nó hiện ra cái hình con ma con quỷ. Nếu tôi thanh

sạch không bao giờ tôi thấy ma. Chúng ta muốn đẹp thì phải xây dựng tâm linh. Tâm linh đẹp lắm các bạn ơi. Đẹp lắm, mặt mày đẹp lắm, tròn trịa, tươi đẹp, tốt lắm. Xây dựng được một cái điển hình là các bạn thấy sung sướng lắm! Mặt mày chúng ta, lấy kính hiển vi nhìn cũng đơ lắm không có sạch đâu. Mà về điển hình là chúng ta là chúng ta mới thật sự thấy sạch, thấy tốt tươi.

Chúng ta đêm đêm lo soi hồn, pháp luân, thiền định là giải trọc. Giải trọc thì lưu thanh. Thanh hòa thanh thì tới nơi thanh giới. Tới nơi an lành tốt đẹp, dễ dãi mọi chiều, không bị trở ngại nữa. Các bạn về đây sống chung. Này giờ tôi nói cũng hơi nhiều, để gia tăng sức khỏe của các bạn, sức khỏe tâm linh của các bạn, rồi chúng ta sẽ chung hợp trong tâm linh, vui biết là bao nhiêu. Những ngày huynh đệ tử muội chúng ta xum họp và tay nắm tay, vui, thật

tình vui, buông bỏ tất cả chuyện đời, trở về với chơn giác trong mấy ngày sống chung này. Vàng không đổi! Tình thương huynh đệ chúng ta còn hơn ruột thịt ở thế gian, xác xa, rồi đây chúng ta cũng phải rời khỏi nơi này, xác xa nhưng tâm không bao giờ xa. Nhớ nhung, xây dựng cho nhau, nụ cười lúc nào cũng ướm nở trong tâm thức của mọi người.

Chúng ta cùng vui trong thanh tịnh, đêm đêm lo tu, giờ thiền là giờ ngộ, làm việc cho Thượng Đế, tức là làm việc cho phần hồn các bạn đó. Có một cơ hội, nắm được một cơ hội tự sửa mình để tiến hóa, nghiêm chỉnh thực hành đi, sẽ đạt được kết quả ở tương lai. Quý thương bạn nhiều, xây dựng bạn nhiều, mới thật sự quý thương cứu huyền thất tổ chúng ta, quý thương Thượng Đế, quý thương muôn loài vạn vật, cảm động lòng người bất cứ giây phút nào được gặp bạn. Giai đoạn thực hiện tình thương và đạo đức,

chúng ta phải biết Trời Phật mới thực hiện được tình thương và đạo đức.

Thượng Đế đã phục vụ quần sanh bất cứ giờ giấc nào. Không phải Thượng Đế là một ông cao ngời đó không làm việc!

Làm việc nhiều lắm các bạn ơi! Quý yêu các bạn vô cùng, xây dựng cho các bạn đủ phương diện, từ hung hăng cho đến hiền lành đều xây dựng cho các bạn tiến tới trong có có không không. Việc làm của Thượng Đế rất cao cả. Chúng ta có ngày hôm nay, có chung hợp hòa bình là có sự ban chiếu của Thượng Đế. Chứ Vô Vi chúng ta nghèo lắm, làm gì có tiền hội tụ và ở nơi lộng lẫy như thế này. Nếu không có Thượng Đế thì ông Tám cũng không làm được cái gì. Ông Tám không có đồng ten làm được cái gì. Các bạn thương quý Thượng Đế, lo tu, xây dựng chung hợp hòa bình, chúng ta mới dần thân đóng góp và

đem lại an vui cho toàn gia đình Vô Vi. Chúng ta đã nhận lãnh những quà quý hằng tuần, xây dựng tâm thức. Ngày hôm nay chúng ta chung sống thanh tịnh, chung hợp với chúng ta để xây dựng chúng ta tiến hóa tới thiên quốc tốt đẹp, tương lai không còn trở ngại, phần hồn chúng ta sẽ tiến hóa tốt đẹp trong thanh tịnh. Rồi đây chúng ta sẽ có cuộc vui. Nơi nơi sẽ có sự hiện diện của Bé Tám!

Cảm ơn sự lưu ý của các bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên